

Solo

Du är ensam här, det är ingen kvar
och det börjar bli kallt. Natten är mörk
för stjärnorna har slocknat och månen
är bara en skugga av mörker på
ett ännu större mörker där uppe.

Du är ensam, och det börjar bli kallt
Gnuggar händerna för att få ut lite
värme säger du, men närhet också
det var så länge sen någon var här
så länge sen någon rörde vid dig

Dina ögon måste ha vant sig i
mörkret, för det är så väldigt väldigt
väldigt väldigt väldigt väldigt mörkt nu
men du ser ändå, ett landskap i frost
en död jord, rester av skyskrapor
en gång milshöga monolither,
fingrar som krafsade mot himlavalvet,
fingrar som nu dragits ner i jorden
och blivit till damm och ingenting igen.
Du ser dom, som de är, och som de var

Inte ändras här längre, du drar
din hand i dammet, ritar med fingrar
i frost, och utan vinden så stannar
dina tecken där tills du kommer igen
ett millenia eller två senare.

Varje varv känns som en evighet,
och ytan som tycks oändlig är täckt av
tusentals korsande stigar som minne
av dina varv på varv på varv på varv

Det börjar bli kallt, du är ensam här,
du minns ibland när du inte var det,
Du skulle ju inte glömma henne
eller honom? Ansiktet är suddigt nu
men du minns fortfarande läpparna
hur de i ett knappt andetag viskade

“kommer du verkligen klara dig nu”

innan de för alltid tynade bort.

Du minns att du inte svarade,

du ville inte att hennes sista

minne av dig skulle vara en lögn.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren aloc med Poeter.se id #81788 innehar upphovsrätten